

Voorwoord

Ik herinner mij nog goed een van de vele 10-minutengesprekken op de basisschool van mijn kinderen. De juf velde een oordeel over het gedrag van mijn tweede zoon, die toen 8 jaar was als ik het mij goed herinner: “Hij is gewoon niet in staat om rustig naar de uitleg van een opdracht te luisteren....”

Toen ik mijn zoon de volgende dag met deze opmerking confronteerde, maakte hij me duidelijk dat hij het onzinnig vond om tot drie keer toe naar dezelfde uitleg te moeten luisteren als hij iets de eerste keer al begreep.

Voor mij voelde het als een spagaat. Enerzijds was ik trots. Met zijn opmerking legde mijn achtjarige zoon haarfijn bloot wat er in het reguliere onderwijs zoal fout kan gaan, bijvoorbeeld op het gebied van adaptief onderwijs, differentiatie binnen klassenverband of gepersonaliseerd leren. Anderzijds voelde ik twijfel. Want misschien had hij hier wel een punt, maar op vele andere momenten was het ook voor mij duidelijk dat hij bepaald een ‘drukke leerling’ was en hier en daar ‘ongewenst gedrag’ vertoonde. Dat is onprettig en als ouder voelde ik me hierin afhankelijk van de leerkracht hoe we (!) hier pedagogisch verantwoord mee om moesten gaan.

Overigens vroeg ik me tegelijkertijd af of de juf zelf ook beseftte dat dit verhaal twee kanten heeft. Om te beginnen hadden we te maken met de observatie van mijn zoon. Zou zij vinden dat ze daar zelf iets van kon leren? Maar daarnaast was er de noodzaak van een goede interventie, wat zeg ik, een reeks van interventies, om mijn zoon in het gareel te krijgen. En trouwens, waren we eigenlijk wel echt met elkaar in gesprek over wat dat ‘goede gareel’ dan wel niet zou zijn?

Over en weer is het risico op onbegrip groot. Opvattingen worden alleen maar sterker en harder als we elkaar gaan uitleggen wat de goede observaties en interpretaties zijn, als we onze oordelen gaan verdedigen of als we het nog maar eens een keer aan elkaar gaan uitleggen. En dat terwijl er bij beide partijen zoveel ervaringskennis en pedagogisch inzicht voorhanden is. Het is voor leraren en ouders de kunst om gelijkwaardig met elkaar samen te werken en een gedeelde verantwoordelijkheid te voelen om tot het beste pedagogische samenspel te komen voor de beste ontwikkelingskansen en mogelijkheden voor elk kind.

Hoe betrek je ouders op een volwaardige manier bij de les? Niet alleen uit respect of omdat dat handig is, maar ook om tot beter onderwijs te komen. CPS heeft, onder aanvoering van de auteur van dit boek, Peter de Vries, ondertussen een groot aantal scholen op weg geholpen. De visie van CPS op Ouderbetrokkenheid en hun ondersteuningsaanbod worden opvallend positief ontvangen en dat is goed nieuws.

Het samenspel tussen ouders en een leraar blijkt namelijk inspirerend en pakt ook nog eens beter uit voor het kind.

Scholen voor primair en voortgezet onderwijs, pabo's en lerarenopleidingen kunnen direct aan de slag met deze nieuwe CPS-uitgave *Handboek Ouderbetrokkenheid 3.0*. En dat wil ik ze dan ook graag van harte suggereren.

Prof. dr. Cok Bakker

hoogleraar Levensbeschouwelijke Vorming (Universiteit Utrecht)

lector Normatieve Professionalisering (Hogeschool Utrecht)